

Sygnatura akt VIII C 2690/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w siedzibą w K.

przeciwko A. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2690/18

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej A. M. powództwo o zapłatę kwoty 1.045,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę kredytu gotówkowego / pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 16 czerwca 2017 roku. Mimo upływu terminu pozwana nie wywiązała się z przyjętych zobowiązań i nie spłaciła w terminie umówionych rat kredytu co doprowadziło do wypowiedzenia umowy. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 21 lutego 2018 roku.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się: kwota 949,98 zł stanowiąca wartość niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, kwota 60,38 zł stanowiąca należne odsetki umowne liczone przez powoda od dnia następnego po dacie cesji – 21.02.2018r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należność głównej oraz kwota 35,17 zł stanowiąca należne odsetki umowne i karne naliczone przez zbywcę do dnia 22 stycznia 2018 roku. Powód wskazał, że naliczono odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Data wymagalności roszczenia jest dzień 16 czerwca 2018 roku.

(pozew k. 4-6)

W dniu 2 listopada 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła między innymi zarzut nieudowodnienia zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki i niewykazania choćby jej podstawowych warunków.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 22 sprzeciw k. 25-26)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa jako nieudowodnionego. Pozwana oświadczyła, że zaprzecza wszelkim podnoszonym przez powoda twierdzeniom. Oświadczyła również, że nie dokonywała żadnego przelewu weryfikacyjnego celem uzyskania przedmiotowej pożyczki i nie ma dostępu do konta internetowego

(pismo procesowe powoda k. 33-34, protokół rozprawy k. 41)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sporządziła skierowane do A. M. wypowiedzenie umowy pożyczki nr (...) z dnia 16 czerwca 2017 roku. W aktach brak jest dowodu doręczenia, czy nadania przedmiotowego pisma pozwanej.

(kserokopia wypowiedzenia k. 19)

W dniu 13 lutego 2018 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z powodem umowę ramową przelewu wierzytelności, której celem było ustalenie zasad przelewu wierzytelności przysługujących (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. względem jej dłużników. Umowa ta ma charakter ramowy, zaś jej postanowienia miały mieć zastosowanie do Porozumień zawieranych na jej podstawie. W wykonaniu umowy ramowej zbywca miał przedstawiać nabywcy cyklicznie ofertę umowy sprzedaży wraz z wykazem wierzytelności przeznaczonych do przelewu, nabywca po analizie ofert miał podejmować decyzję co do ich zakupu. Wierzytelności stanowiące przedmiot przelewu miały być określone w poszczególnych porozumieniach (§ 1-3 umowy). W dniu 13 lutego 2018 roku strony zawarły porozumienie nr 3 do umowy ramowej, o której wyżej mowa. Do akt nie załączono wykazu wierzytelności objętych porozumieniem.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 8 v-9, okoliczności bezsporne)

W dniu 12 czerwca 2018 roku powód sporządził skierowane do pozwanej przesądowe wezwanie do spłaty zadłużenia. W aktach brak jest dowodu doręczenia, czy nadania przedmiotowego pisma pozwanej.

(kserokopia przesądowego wezwania do spłaty zadłużenia k. 7)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła spornej kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, podlega oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego,

a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż cedenta łączyła z pozwaną umowa kredytu gotówkowego / pożyczki pieniężnej przenoszącą określoną wartość oraz, że nabył przedmiotową wierzytelność, której to powinności nie sprostał.

W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwana był stroną umowy z dnia 16 czerwca 2017 roku, że otrzymała na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z dodatkowymi opłatami i odsetkami umownymi zobowiązała się zwrócić w określonym terminie. Powód poprzestał na złożeniu dokumentu wewnętrznego, nie podpisanego a mającego pochodzić od I., który wskazuje, że w dniu 19 października 2016 roku, a zatem nawet nie w dacie zawarcia umowy pożyczki, z określonego rachunku, co do którego brak jest jakichkolwiek danych, co do osoby jego posiadacza dokonano operacji zatytułowanej: „potwierdzam warunki umowy (...)”, którego nadawcą miała być A. M.. Rzecz jednak w tym, że pozwana zaprzeczyła by takiego przelewu dokonywała a fakt oznaczenia nadawcy jej danymi jeszcze w żaden sposób nie wykazuje, że w istocie to pozwana dokonała przedmiotowego przelewu, a nie np. inna osoba posługując się jej danymi, nadto dokument ten dowodzi potwierdzenia warunków umowy (...) podczas gdy źródłem żądania pozwu jest umowa (...) zawarta blisko osiem miesięcy później, a zatem inna umowa niż wskazana w tytule przelewu. Wskazać

w tym miejscu należy, że przedmiotowa sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, co oznacza, że zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04 (OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać

co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie

i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie,

ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (patrz wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; porównaj także wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64 i wyrok SN z dnia 1 czerwca 1965 roku, I PR 136/65). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

W konsekwencji to powód w sposób nie budzący wątpliwości winien wykazać, że pozwana był stroną tej konkretnej umowy pożyczki zawartej z cedentem.

Niezależnie od powyższych rozważań wskazać należy, że nawet gdyby hipotetycznie założyć, że to pozwana złożyła wniosek o pożyczkę, czego jednak powód nie udowodnił i czego w sprawie nie przyjęto, to w sprawie nie zostało w ogóle udowodnione, że umowa ta została przez cedenta wykonana. Powód nie załączył żadnego dokumentu, którego treść dawałaby podstawę do wniosku, że kwota pożyczki została wypłacona pożyczkobiorcy. Zgodnie zaś z wyrażonym w judykaturze stanowiskiem (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845), świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki. Innymi słowy pozwana, od której powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił (por. wyrok SO w Łodzi w sprawie o sygn. akt III Ca 1873/18). Oczywistym pozostaje, że zawarcia umowy pożyczki nie dowodzi również niepoświadczona za zgodność z oryginałem wypowiedzenie umowy pożyczki. W aktach brak jest nie tylko dowodu nadania, czy doręczenia przedmiotowego oświadczenia pozwanej ale nadto, wobec braku umowy pożyczki, brak jest możliwości weryfikacji poprawności jego ewentualnego dokonania w przypadku, gdyby w istocie oświadczenie takie zostało skierowane do pozwanej. Z pewnością natomiast warunków umowy pożyczki, gdyby nawet przyjąć, że ta została zawarta, czego w sprawie nie wykazano i czego nie przyjęto, nie można dowodzić treścią przedmiotowego wypowiedzenia, to bowiem stanowi jedynie dokument prywatny. Treść zaś oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Wyjaśnić przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami

- potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania

legitymacji biernej pozwanej istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Do akt sprawy nie został złożony żaden dokument, który potwierdzałby fakt zawarcia przez pozwaną przedmiotowej umowy pożyczki ani jej warunków a tym samym wysokość ewentualnego zadłużenia jak również powód nie tylko nie wskazał sposobu wyliczenia dodatkowych kosztów obciążających pozwaną ale nawet w treści pozwu nie wskazał kwoty udzielonej pożyczki ani warunków na jakich ta miałyby być udzielona pozwanej. Powód nie podał żadnych danych i twierdzeń faktycznych, co do sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, tak w zakresie kapitału, czy odsetek, nie wiadomo chociażby od jakiej kwoty odsetki były naliczane pozwanej. Tym samym brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji prawidłowości wyliczenia i oceny zasadności dochodzonych kwot.

Podkreślić również należy, że powód nie wykazał również swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 16 czerwca 2017 roku umowy pożyczki nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem ani, że pozwana w istocie był stroną takiej umowy. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Podkreślić należy, że powód do akt załączył jedynie umowę ramową przelewu wierzytelności z dnia 13 lutego 2018 roku, do której miały być zawierane kolejne Porozumienia przenoszące poszczególne wierzytelności oraz Porozumienie Nr 1 zawarte tego samego dnia, tj. 13 lutego 2018 roku. Do akt sprawy nie załączono jednak żadnego dokumentu potwierdzającego, że przedmiotem przelewu objętym załączonym do akt Porozumieniem była wierzytelność względem pozwanej. Do akt sprawy nie został złożony dokument stanowiący załącznik do tego Porozumienia do umowy przelewu, który identyfikowałby wierzytelności objęte jego treścią. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że cesja obejmowała wierzytelność wynikającą z umowy nr (...), pod warunkiem wcześniejszego wykazania, że pozwana umowę tę w istocie zawarła z cedentem. Załączony do akt sporządzony w formie tabeli i nie podpisany przez strony umowy wyciąg z listy dłużników jak wskazano w jego treści dotyczy umowy z dnia 21 lutego 2018 roku, której to jednak umowy nie załączono do akt sprawy i tym samym sam w sobie nie może dowodzić i nie dowodzi skutecznego nabycia wierzytelności przez powoda.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożona do akt kserokopia pisma z dnia 12 czerwca 2018 roku wzywającego do spłaty zadłużenia, która co najwyżej może być postrzegana wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania) a złożona do akt kopia nie jest potwierdzona za zgodność z oryginałem.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.